

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 6 Sayı: 72

Eki  1997

1997



MİSTİK'in 50.
 izerlik yılı



MİS
TİK

Kırmızıfare Çocuklar için Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
ç o c u k l a r i ç i n e d e b i y a t d e r g i s i

Cilt: 6 * Sayı: 72 * Ekim 1997

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel, Nuran Turan

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 250.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 3.000.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

*

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Kapak: Mistik

Merhaba!

Sevgili çizerimiz Mistik'in tam elli yıldır biz çocuklar için çizdiğini biliyorsunuz. Anne babalarınıza sorun bakın, bu ünlü çizerimizin taa onların çocukluk günlerinden beri çizmekte olduğunu nasıl anlatacaklar size. Onlara özellikle Mistik'in Taş Devri adlı yazısız çizgi öyküsünü hatırlatın.

Mistik bundan tam elli yıl önce çizmeye başladı. Daha doğrusu, çok daha önceden başladı, ama çizdiği bir resim ilk kez elli yıl önce basıldı. O gün bugündür çiziyor. Bir türlü de yorulmadı. Nice nice öyküleri var çizecek...

Ama durun bakalım, önce başka ülkelerden alarak ucuza mal ettiğimiz, edebiyat değerinden, dil zenginliğinden yoksun, uyduruk oyuncaklarla, aldatıcı pazarlama yöntemleriyle piyasayı dolduran içi boş dergiler bir tükensin, o zaman belki sıra Mistik ve onun gibi değerlerimize gelir.

Üşenmeyin, Mistik'a bir mektup yazın (adresi aşağıda). Onun 50. yılını kutlayın.

Fatih Erdoğan

Mistik

Kırmızıfare Dergisi

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul



*Kartal
Bu sayıda*

Kırmızıfare Postası

Yeniçaarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul. Tel.:0212-252 63 75, 0212-252 63 76. Faks: 0212-244 08 60. mavibulut@superonline.com

TIRANNOZOR

Tirannozor 65-100 milyon yıl önce yaşamış olan bir dinozordur. Başka hayvanları avlıyor ve yalnız et yiyordu. Uzunluğu 15 metre, yerden yüksekliği 6 metre ve ağırlığı 9 ton dolayındaydı. Tirannozor iri yapılı arka bacakları üstünde yürüyordu. Ön bacakları pek bir işe yaramayacak ölçüde küçüktü.

Vücudunun iriliğiyle karşılaştırıldığında son derece küçük kalan bir beyin vardı. Göğüş çukurlarında bulunan 60 dişin uzunluğu 15 santimetre kadardı.

Tirannozor iskeletleri Kuzey Amerika'nın batı kıyılarındaki yerlerde bulunmuştur.

Fosilleşmiş ayak izlerinin uzunluğu yaklaşık 70 santimetredir.

Tirannozor yırtıcı bir dinozorlardı. Diğer dinazorlar arasında dişleri ve tırnakları en çok gelişmiş olanı sayılabilir.

Tirannozor yediği etleri öğütmeye yardımcı olması için çakıl taşlarını yutar di.

Ötüm Pala
136 4-A



Merhaba Kırmızıfare

Eğer ben görünmez olsaydım önce nasıl görünmez olduysam aynı şeyi iyilere uygulayıp imha ederdim Sonra da çekergiderdim, çünkü panzehiri hazırlamam gerekirdi. Görünmez olanlar belki göremez, ondan. Sonra sesimi çıkarabilirsem Kütüphaneler Genel Müdürlüğü'ne gidip yetkilileri şaşırtıp bir

şekilde Kırmızıfare aboneliğini tekrar yaptırırdım. Bir de sindirimi denerdim. Bir de muzurluk yapardım. Tabii görünmezler göremeseydi bunların hiçbirini yapamazdım. Ve elyordamıyla yolumu bulup panzehiri alarak körleşen iyilere verirdim.

Ayça Aldatmaz

VİRGÜL BİÇAKTAN KORKUYOR

Virgüldür bu, külhandır,
Silgilere düşmandır,
Öğretmene pek kızar,
En sevdiği şey kandır.

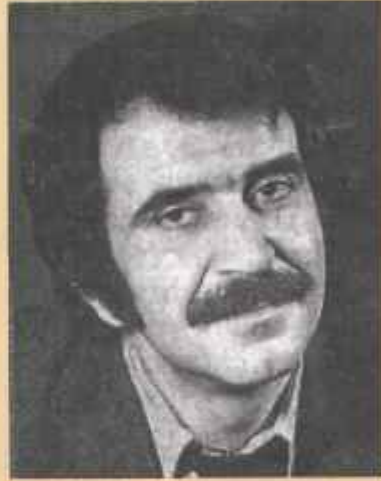
Ağaçlardan kestane,
Kan büyür döne döne
Kaçın çocuklar kaçın,
Bıçak geliyor yine,

Virgülün borazanı,
Gezdi Rize'yi, Van'ı,
Karatahtaya düştü,
Öyle yandı ki canı,

Virgül, hani kuyruğun,
Onu nerede unuttun,
Bıçak geliyor yine,
Tutun çocuklar tutun,

Virgüldür bu, külhandır
Silgilere düşmandır,
Kağıt da burada bitti,
Şiir de burada bitti,
Unutma, yarın sabah,
Beni erken uyandır.

Ülkü Tamer



*1937'de Gaziantep'te doğan bu
ünlü edebiyatçımız Türkçemize
birçok değerli çeviri eser de
kazandırmıştır. 1970'li yıllarda
Milliyet Çocuk Dergisi'ni başarıyla
yöneten Ülkü Tamer bu ilginç
şirini 1965 yılında yazmış.*

Mustafa ve Büyülü Gemi

Bir zamanlar uzak denizlerden birinin kıyısında gri renkli kocaman bir şehir vardı. Çok kalabalık, çok büyük bir şehirdi bu. Öylesine büyüktü ki içinde zenginlik de yoksulluk da, iyilik de güzellik de çirkinlik de rahat rahat barınabiliyordu.

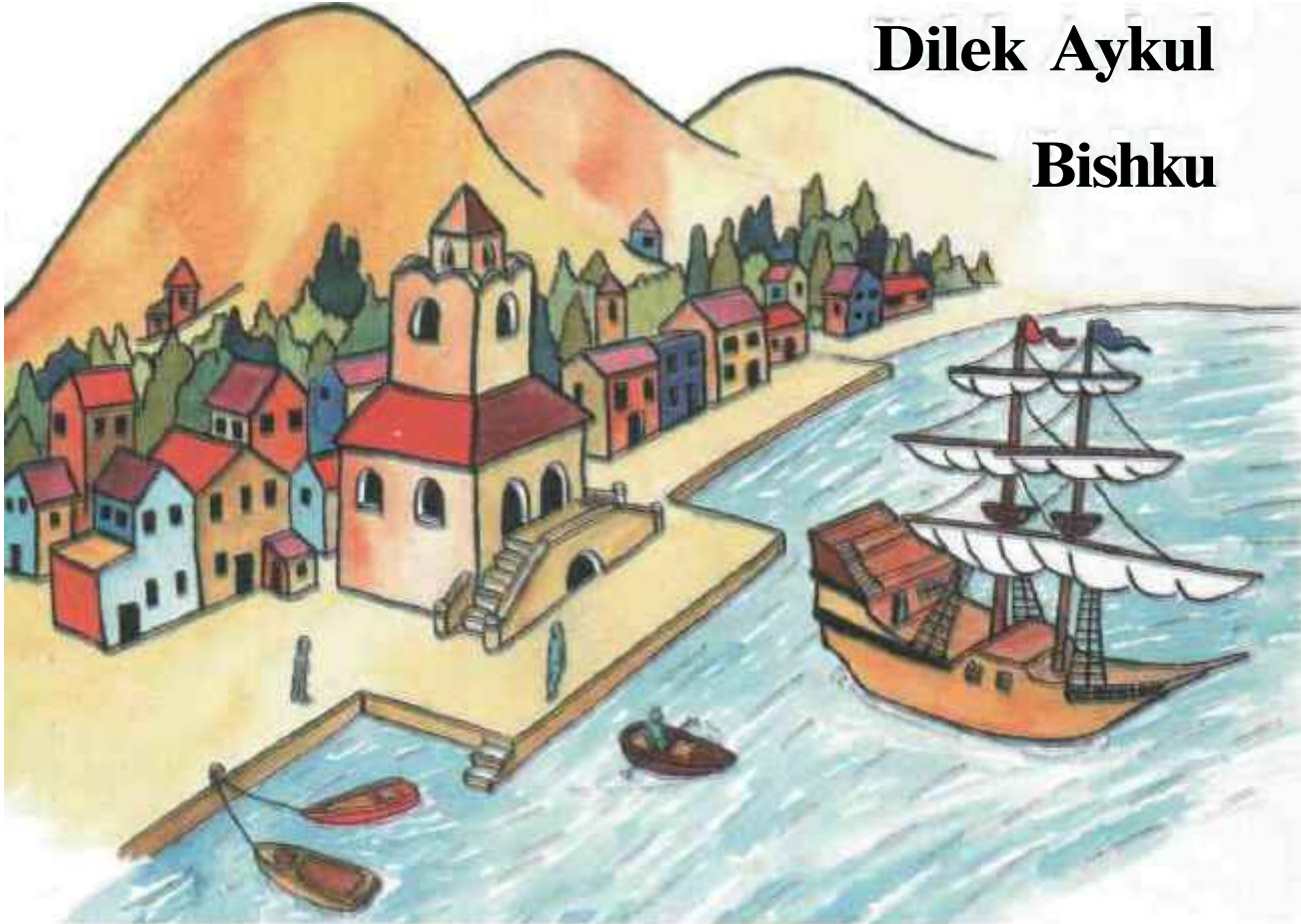
İşte bu şehrin yoksul semtlerinden birinde, eğri büğrü daracık bir sokaktaki eski bir evde Mustafa adlı bir genç oturmaktaydı. Mustafa limanda hamallık yaparak geçiniyordu. Bütün gün kurşun gibi ağır yükler altında beli iki büklüm

çalışıyor, ekmek parasını bin bir güçlükle kazanıyordu. Hayatına renk katan, canının sıkıntısını dağıtan tek şey limandaki gemileri seyretmektir.

Liman dünyanın dört bucağından gelen yolcu gemileri, tankerler, ve şileplerle doluydu. Mustafa her gün onları özlem dolu gözlerle seyrediyor, hayallere dalıyordu. Bu kirli sokakları, gri beton yığınlarını, limandaki ağır yükleri arkada bırakarak masmavi dıpduru sulara açılmak kimbilir ne güzel olurdu. Bazen kendisini bu

Dilek Aykul

Bishku



düşlere o kadar kaptırıyordu ki açık suların tuzlu rüzgârlarını saçlarının arasında hissediyor, geminin yanı sıra sıçrayarak yüzen yunus balıklarını görür gibi oluyordu.

İlk bir ilkyaz gecesi, Mustafa yoksul ve boş evine gidecek yerde, limandaki tahta sandıkların arasına oturmuş, denizin üzerinde tatlı tatlı kıpırdayan yakamozları seyrediyordu. Hafif bir meltem ilerideki evlerden yumuşak bir müzik sesi taşıyordu limana. Dolunay, gökyüzüne asılmış kocaman bir fener gibiydi. Mustafa yorgun omuzlarını bir çuvala dayayıp yaklaşmakta olan bir gemiye daldı.

Eski kadirgaları andıran tuhaf bir gemiydi bu. Suların üzerinde yapısından umulmayacak bir süratle kayarcasına ilerliyordu. Gemiler geçerken dalgakırana çarpan dalgalardan eser yoktu bu kez, liman hızla yaklaşan bu garip konunun varlığından habersiz gibiydi. Mustafa kadirganın kıyıya yaklaşıp demir atışını heyecandan yüreği ağzına gelerek izledi. O zamana dek böylesine muhteşem ve güzel bir gemi görmemişti. Kadirganın ayışığında parlayan tahta gövdesinde hiçbir isim yoktu, ortalıkta bayrak da görülüyordu. Mustafa bunun son derece garip olduğunu düşündü. O zamana dek limana gelen gemilerin hepsinin bir ismi ve geldikleri ülkeyi belli eden bayrakları vardı.

Mustafa bunun üzerinde uzun boylu düşünmeye vakit bulamadı, çünkü dikkati gemiden inen birine çevrildi. Mustafa bunun geminin kaptanı olduğuna olduğuna emindi. Kaptan sırmalı lacivert bir palto giymiş, kocaman bir şapka takmıştı. Bembeyaz sakalına bakılırsa oldukça yaşlıydı ama gösterişli bir edayla dimdik duruyor, ilgiyle çevresini seyrediyordu.

Tam o sırada karanlık bir köşeden bir kaç karaltı fırladı. Mustafa bunların limanda barınan serseriler olduğunu biliyordu. Bütün günlerini aylak aylak gezerek geçiren ve fırsat buldukları zaman gelip geçenleri soyarak hayatlarını devam ettiren acımasız bir çeteydi bunlar. Mustafa, kaptanın saldırganlarla kavgaya girdiğini gördü. Kaptan yaşından beklenmeyecek bir çeviklikle döğüşüyor, kendisini ustalıkla savunuyordu. Yine de çeteye karşı tek başınaydı, bu yüzden de fazla şansı yoktu.

Mustafa limanın serserilerinden her zaman korkmuş, onlarla karşılaşmaktan çekinmişti. Fakat göz göre göre burada gizlenip olup biteni de seyredemezdi.

"Dayanın, geliyorum!" diye bağırды ve nasıl olduğunu anlamadan kendisini kavganın tam orta yerinde buldu. Boğuşma dakikalarca sürdü, sonunda Mustafa kafasına yediği şiddetli bir darbeye kendinden geçti, soğuk taşların üzerine baygın düştü.

Kendisine geldiğinde Kaptan'ı başucunda buldu. Yakından çok daha etkileyici, çok daha esrarengiz duruyordu yaşlı adam.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi kaptan. "Sen olmasaydın onlarla başa çıkmam olanaksızdı."

Mustafa zayıf bir sesle, "Ne oldu, nereye gittiler?" diye sordu.

"Merak etme kaçtılar. Onları tanıyor musun?"

"Evet, bu limanda barınan bir çete. İşin en kötü tarafı onlar beni tanıyorlar. Yarın hayatta gelemem buraya. Beni yakalarlarsa ellerinden kurtulamam."

Kaptan düşünceli bir sesle, "Demek öyle," diyerek Mustafa'nın zayıf yüzüne, yük taşımaktan nasırlaşmış ellerine baktı. "Pekala," dedi. "Sen de yarın buraya gelme."

"Nasıl olur? Bu limanda hamallık yapıyorum ben. Her gün gelen gemilerin boşaltılmasına yardım etmezsem aç kalırım."

Kaptan, "Bize katıl," dedi. "Yarın sabah gün doğmadan denize açılıyoruz, bizimle gel."

Mustafa kulaklarına inanamadı. Eliyle limana demirlemiş kalyonu işaret etti.

"Yani bu gemiyle mi? Sahi mi? Gerçekten mi?"

Kaptan gülümsedi. "Evet, o gemiyle. Yoksa beğenmedin mi?"

Mustafa'nın kalbi sevinçten duracak

gibi oldu. O muhteşem, o dünya güzeli gemiyle denize açılmak ha? Geminin suların üzerinde nasıl kayar gibi gittiğini hatırladı, yüreği hızlı hızlı atmaya başladı.

"Hayatta en çok istediğim şey buradan kurtulmak," diye ağlamaya başladı. "Her gün beni alıp uzak denizlere götürecek gemilerin hayalini kuruyorum."

"Tamam o zaman," dedi Kaptan. "Yarın sabah yola çıkıyoruz. Seni de beraberimizde götürürüz. Bizimle dünyanın limanlarını dolaşır, yaşamak istediğin bir yer bulunca da iner oraya yerleşirsin."

Ertesi sabah Mustafa adı olmayan o tuhaf gemi ile yola çıktı. Güvertede durup uzaklarda gözden kaybolmaya başlayan şehri seyrederken bütün bunların gerçek olduğuna bir türlü inanamıyordu. Sonunda düşleri gerçekleşmişti işte. Alabildiğine mutluydu.

Geminin tayfaları iyi kalpli, canayakın insanlardı ve Mustafa'ya son derece arkadaşça davranıyorlardı. Mustafa onların hiç çalışmadıklarına dikkat etti. Gemi sanki kendiliğinden ilerliyor, hiç kimsenin çaba göstermesine gerek kalmadan yol alıyordu. En ufak bir rüzgâr bile yokken yelkenleri açık, tam hız ilerleyişine Mustafa'nın akli bir türlü ermiyordu, ama bunu fazla da düşünmüyordu

doğrusu.

İlk durakları sıcak ülkelerden birildi. Palmiyeler, kızgın kumlar, güneşin yakıcı ışıkları altında parıltıyan bembeyaz evler görüldüğünde tayfalar Mustafa'nın çevresini alıp, "Nasıl?" diye sordular. "Beğendin mi? Yaşamak istediğin yer bu mu?"

Mustafa, "Bilmem," dedi. "Burası çok güzel. Ama burada kalmak istediğimden emin değilim. Nasılsa daha çok limanlar var önümüzde."

Kaptan, "Doğru," dedi. "Aceleyle gerek yok. İstediyin kadar kalabilirsin bizimle."

Güneşli kumsalları ve tropik ağaçları arkalarında bırakarak ayrıldılar. Mustafa merakla gelecek limanları beklemeye koyuldu.

"Kara görüldü!"

Küçük, sevimli bir balıkçı

kasabasının açıklarında demirlediler bu kez. Kendi halinde insanların huzurlu ve alçakgönüllü bir yaşam sürdürdükleri şirin bir kasabaydı bu. Evlerin bahçelerinde kadınlar sohbet ederek ağ onarıyorlardı.

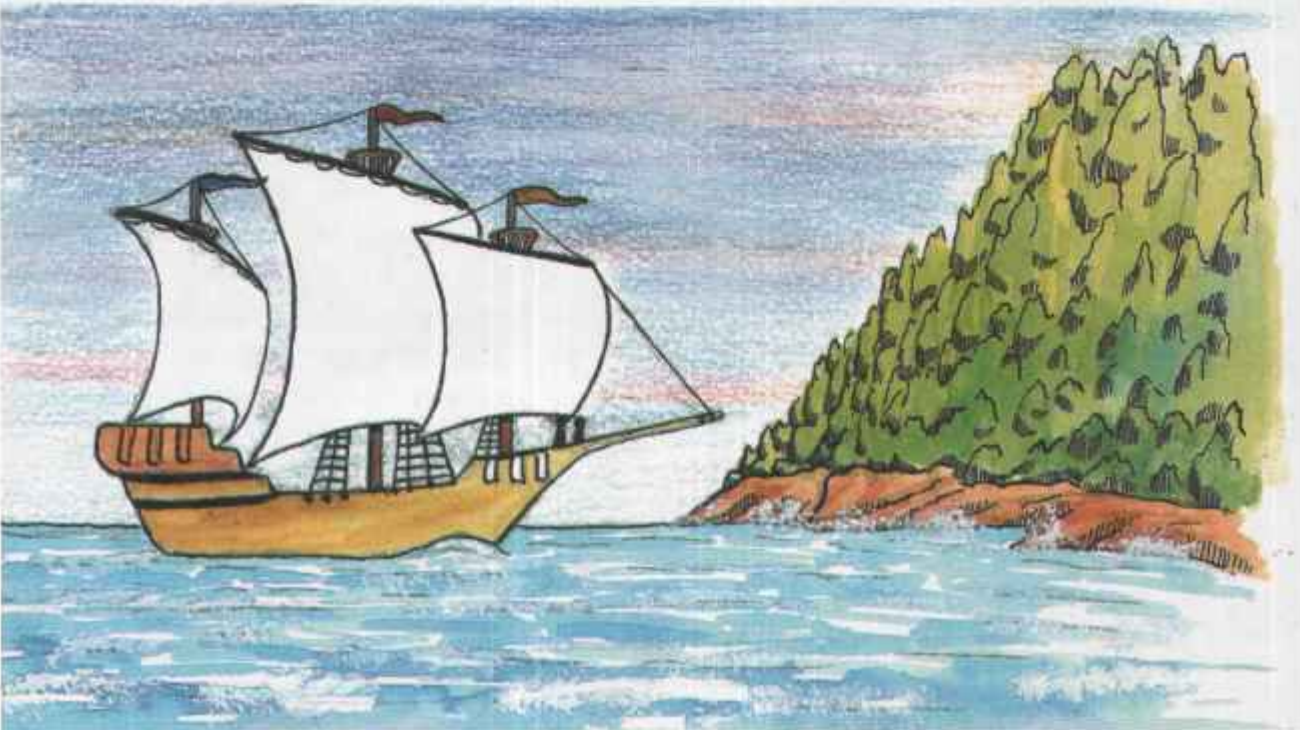
"Ne kadar huzurlu," diye düşündü Mustafa. "Geldiğim şehirdeki kargaşadan, telaştan ne kadar farklı."

"Ne dersin," dedi Kaptan. "İstediyin hayat bu mu?"

Mustafa omuzlarını silkti. "Bilmem. Beyaz minik bir ev, sevimli çocuklar, hiç fena fikir değil aslında, ama..."

"Anlaşılan burada da bitmiyor yolculuğun. Pekala." Kaptan anlayışla başını salladı. "Gidelim o zaman."

Yeni bir limana doğru yola çıktılar. Bu seferki durakları şık bir tatil merkeziydi. Dev oteller, birbirinden gösterişli lokantalar, hareketli plajlar ve



eğlenmekten başka düşüncesi olmayan bir kalabalık vardı burada. Müzik sokakları dolduruyor, insanlar yollarda dansediyorlardı. Her yerde bir şenlik havası esiyordu. Mustafa önce bir festivale rastgeldiklerini sandı, ama tayfalar bu limanda yılın üç yüz altmış beş gününün de böyle geçtiğini açıkladılar ona.

"Nasıl," dediler. "Bayağı eğlenceli, değil mi? Burada kalmak ister misin?"

Mustafa, "Sanmam," dedi. "Çok keyifli bir yere benziyor ama zamanla buradaki gürültüden sıkılacağıma eminim."

Kaptan ve tayfalar Mustafa'nın kararsızlığından hiç de rahatsız olmuş görünmüyorlardı. Demir alıp yeniden denize açıldılar. Mustafa bir sonraki limanı da çok beğendi ama gemiden inip yerleşmeye degecek kadar değil. Tayfalar yine ses çıkarmadan yola çıktılar.

Aradan haftalar geçti, haftalar aylara dönüştü, aylar bir araya gelip yılları buldu. Mustafa hâlâ kararsızdı. Uğradıkları limanları daha öncekilerle kıyaslıyor, her birine bir kusur buluyordu. Tayfaların da, kaptanın da buna aldıracağı yoktu. Adı olmayan esrarengiz gemi suların üzerinde kendi bildiğince kaymaya devam ediyordu.

Mustafa zamanla tuhaf bir şeyin farkına vardı. Aradan geçen yıllar yalnızca onu etkilemiş gibiydi. Saçlarına

beyazlar düşmüş, beli bükülmeye başlamış, eskiden kurşun gibi ağır yüklere bana mısın demeyen omuzları gücünü yitirmeye başlamışlardı. Oysa diğerleri ilk karşılaştıkları günden bu yana hiç değişmemişlerdi. Kaptan bile biraz olsun yaşlanmamıştı. Mustafa buna bir anlam veremiyordu, tek bildiği yaşlandığı ve yorulduğu idi.

Yıllar birbirini kovaladı ve Mustafa giderek yaşlı bir adama döndü, gözleri keskinliğini yitirdi, geminin mola verdiği limanları seçemez oldu. En kötüsü denizin dalgalarına dayanacak derman kalmadı vücudunda, kadırganın en ufak bir yalpalamasında bile ayakta duramamaya başladı. Sonunda bu yolculuk onun için tam bir eziyet haline geldi.

Nihayet artık dayanamayacağını farkettiler. "Tamam," dedi. "Artık umrumda bile değil nasıl bir yerde durduğumuz. Tek istediğim karaya çıkmak. Neresi olursa olsun, ne olur beni karaya çıkarın."

Tayfalar ve Kaptan her zamanki gibi "Tabii," dediler. "Sen nasıl istersen," ve uğradıkları ilk limanda Mustafa'yı uğurladılar.

Mustafa sonunda karaya çıkmış olmaktan son derece mutlu, titrek dizlerinin üzerinde zar zor durarak çevresine baktı. Nereye gelmişti acaba? Ömrünün son günlerini nerede geçirecekti?



Mustafa'nın indiği liman henüz genç bir delikanlı iken hamallık yaparak hayatını kazandığı şehrin limanından başka bir yer değildi. Kocaman gri binalar ve eğri büğrü dar sokaklarla dolu kalabalık şehir yerli yerinde duruyordu. Yıllar öncesinde olduğu gibi çevresindeki binalardan müzik sesi yayılıyordu etrafa, şarkılar değişmişti yalnızca, o kadar.

Mustafa bir duvar dibine yığılı sandıkların arasına çöktü, suların üzerinde sessizce uzaklaşmakta olan kadırganın arkasından baktı. Karanlığın içinden gelerek yanına oturan çelimsiz

bir, "Ah," dedi. "Şu gemide olup uzak denizlere açılmak için neler vermezdim."

Mustafa çocuğa baktı. Açık denizlerin tuzlu rüzgârları esiyordu çocuğun saçlarının arasında, gözlerinde açık denizlerin güneşi yansiyordu, ellerindeyse iri nasırlar vardı. Mustafa "O gemiye binmeden önce nerede inmek istediğini düşün ama, olur mu?" dedi. Çocuk duydu mu duymadı mı bilemedi. Kalktı, yıllar önce akşam yemeklerini yediği çorbacıyı açık bulmayı umarak dar bir sokağa doğru yürüdü.

İNSANLIĞIN UZUN YOLCULUĞU

Kaynak: Keşifler ve icatlar ansiklopedisi. Resimler: Paul Boesch



10

Resim yapmayı sever misiniz? Mağaralarda yaşayan insanlar da se-
vermiş. Bunu, mağara duvarlarındaki resimlerden anlıyoruz. İs-
panya'daki ve Fransa'daki mağaralarda bulunana duvar resimleri
10.000 yıl önce, hatta daha da eskilerde yaşamış sanatçıların eserleri.
Bu resimleri neden yapmışlar? Çoğu hayvan figürlerinden oluşan bu
resimler belki bir tür avlanma planını anlatmak için çizilmişti. Ama
resimlerin ayrıntılarını inceleyince, insan bunca titiz çalışmanın yal-
nızca avlanma tarif etmek için olamayacağını düşünüyor. Resimler ka-
yalara kazınmış, çeşitli boylarla da ustaca boyanmış. Hatta Fransa'da
bir mağarada bulunan öküz resminde öküzün dörtten fazla sayıda
ayağı olduğu görülüyor. Bundan da öküzün koşmakta olduğunu
anlıyoruz. Yani hareket, çizgi romanlardaki gibi, çizgiyle verilmiş. Bu
belki de tarihin ilk çizgi roman tipi. Üstelik aradan geçen bunca zama-
na karşın hepsi pırıl pırıl canlı duruyor. Eğer görmediyseniz, An-
kara'daki Anadolu Uygarlıkları Müzesi'nde gerçek mağara duvarı
resimleri görebilirsiniz.



MAZLUM YİNE CAM-ÇERÇEVE KIRIYOR.
HANI UĞLANMIŞTI BU ÇOCUK!



GÜÇ BENDE ARTTIK!



HEY!.. SEN DE KİMS'İN ?



BEN KAHRAMANIM! NE KAHR-
RAMANI?



KÖTÜ BÜYÜCÜLERE
AMAN VERMEYEN
BİR KAHRAMAN!

BIRAK
O KUŞU!

BU KİS DEĞİL,
KUŞ BİÇİMİNE
GİRMİŞ KÖTÜ
BİR BÜYÜCÜ.

O BİR KUŞ.
BÜYÜLER DE
BÜYÜCÜLER
DE UYDURMA.

APTAL ÇOCUK. İNSANLIĞIN
AYA ULAŞIP, YILDIZLARA
GİTMeye HAZIRLANDI BİR
ÇAĞDA BÜYÜYE, BÜYÜCÜLÜ-
ĞE İNANILIR MI? KİTAP
OKU DA AYDINLAN
BİRAZ.



OKUYORUM. BÜTÜN
BUNLARI KİTAPLAR-
DAN, FİLMLERDEN
ÖĞRENDİM.

GETİR
DE
GÖRELİM
ŞU KİTAP-
LARINI.



BEKLE.
HEMEN
GETİRECE-
GİM.



BU ÇOCUĞU İLK KEZ
GÖRÜYÖRÜM. NEYSE
KUŞÇAGIZIN YARA-
LARINI BARMAYIM.

İŞİMİZ BİTTİ. GEÇMİŞ OLSUN
GÜZEL KUŞ. BİR KAÇ GÜN BİZE
MİSAFİR OLACAKSIN.



VİZZ!.. MİYAAAAV!.. KÜT!..



GENE NELER OLUYOR ?



İN AĞAÇTAN
DİS BÜYÜCÜ!

YAPMA EDEPSİZ
ÇOCUK! TAŞ
ATMA KEDİYE.



BU KEDİ DEĞİL
BİR ŞEYTAN!

NE ŞEYTANI ?
O YALNIZCA
BİR KARAKEDİ.



KARAKEDİLER
LİBİRSUZDUR.
ŞEYTAN, BÜYÜCÜ,
CİN OLURLAR.



BEN KAFANI
İYCE LİBİTMÜŞ-
SÜN. KARAKEDİ-
LER DE BÜTÜN
KEDİLER GİBİ
İYİ VE GÜZEL
YARATIKLAR-
DIR.

HEM GÖYLE
BAKAYIM. BU
NE BİCİM
KILIK BÖY-
LE?

BATIDA KÖTÜ
ADAMLARİ OLDU-
REN KAHRAMAN-
LAR BÖYLE
GYINIRLER.



ÜLKEMİZİN
BATISINDA
BÖYLE GİYİ-
NEN HİÇ
KİMSEYİ
GÖRMEDİM.



ÜLKEMİZDE
DEĞİL, AME-
RİKANIN
BATISINDA
BÖYLE
GİYİNİYOR-
LARMIŞ.

AL, BAK DA ÖĞREN.

KİTAP DİYE OKUDUĞUN
ŞEYLER, BUNLAR MI?



MAZİK: SEN MİSADİĞİN ÇABLA
İLGİLİ HİÇ BİR ŞEY OKUMU-
YORSUN.



OKUYORUM ELBET. AL DA BAK!



ANLAŞILDI NE-
DEN ETRAFA
SALDIRIP
DURDUĞUN.

BEN GÖREVİMİ
YAPIYORUM. KÖTÜ
YARATIKLARA
SALDIRIYORUM.



BUNUN İÇİN DE
EVİNDEN UZAK-
LAŞIP BURALARA
GELİYORSUN.

EVİMDEN
UZAKLAŞMA-
DIM. BURADA
OTURUYORUZ.

AMA SENİ İLK
KEZ GÖRÜYO-
RUM.

YENİ TAŞINDIK.
BEN DE SENİ
İLK KEZ GÖ-
RÜYORUM.

MAHALLEMİZE HOŞ
GELDİN. MAZLUM
DÜZELDİ. ŞİMDİ
SENİNLE UĞRA-
ŞACAGIZ DİMEK.

HOŞ BULDUK
AĞABEY.
SENİN
ADIN
NE?



ALİ! DOSTLARIM
BİZİM ALİ DERLER.
YA SENİN ADIN
NE?

KAHRAMAN!
DOSTLARIM
YOK
BENİM.

BÖYLE, ONA
BUNA SALDIRIR..
SEN DOSTUN
OLMAZ ELBET.

NE YAPALIM. KÖTÜ
LERİ CEZALANDI..
RARAK DÜNYAYI
DÜZELTECEM.

BÜYÜYÜNCE
NE OLACAKSIN?

KAHRAMAN
OLACAM.



BAK KAHRAMAN, GERÇEK
KAHRAMANLAR CANLILA-
RI ÖLDÜRMEZ. KİMSEYİ
KÖRÜLTÜMÜZ, HAYVANLARA
EZİYET ETMEZLER.

KÖTÜ-
LERİ KİM
CEZALAN-
DIRIR?

KİMİN KÖTÜ OLDUĞUNA BİZ
KARAR VEREMEYİZ. TOPLUMUN
YASALARI YARDIR. BU YASALA-
RA KARŞI GELENLER MAHKEMEDE
YARGILANIR. ONLARA GEREKEN
CEZAYI YARGIÇLAR VERİR.

DESENE KAHRAMANLARA
İŞ KALMAMIŞ ARTIK. PEKİYİ,
BEN BÜYÜYÜNCE KAHRAMAN
OLAMAYACAĞIM MİMM?



OLABİLİRSİN. (STERSEN
ADIN GİBİ, KAHRAMAN
OLABİLİRSİN.

NASIL?

İŞİN EN İYİ BİÇİMDE
YAPAN, DOĞAYI, İNSAN-
LARI, HAYVANLARI, SE-
VEN, ÇEVRESİNİ TEMİZ
TUTAN HERKEŞ GER-
ÇEK BİRER KAHRAMA-
MANDIR.

YANI
BENİM
ÖĞREN-
DİKLE-
RİM
YANLIŞ
DEMİK.

ONLARIN HEPSİ
LUNDURLUK. GERÇEK-
TEN KAHRAMAN
OLMAK İSTİYOR -
SEN GÜZEL
KİTAPLAR OKU,
AKILLI BİR
İNSAN OL.

DEDİĞİNİ
YAPACAĞIM
ALİ AĞABEY.
TANISTIĞIMI
ZA SEVİN-
DİM. SEN
BENİM
İLK DOST-
TUMSUN.





Evimin Yolunu Nasıl Buldum?

Jale Baysal

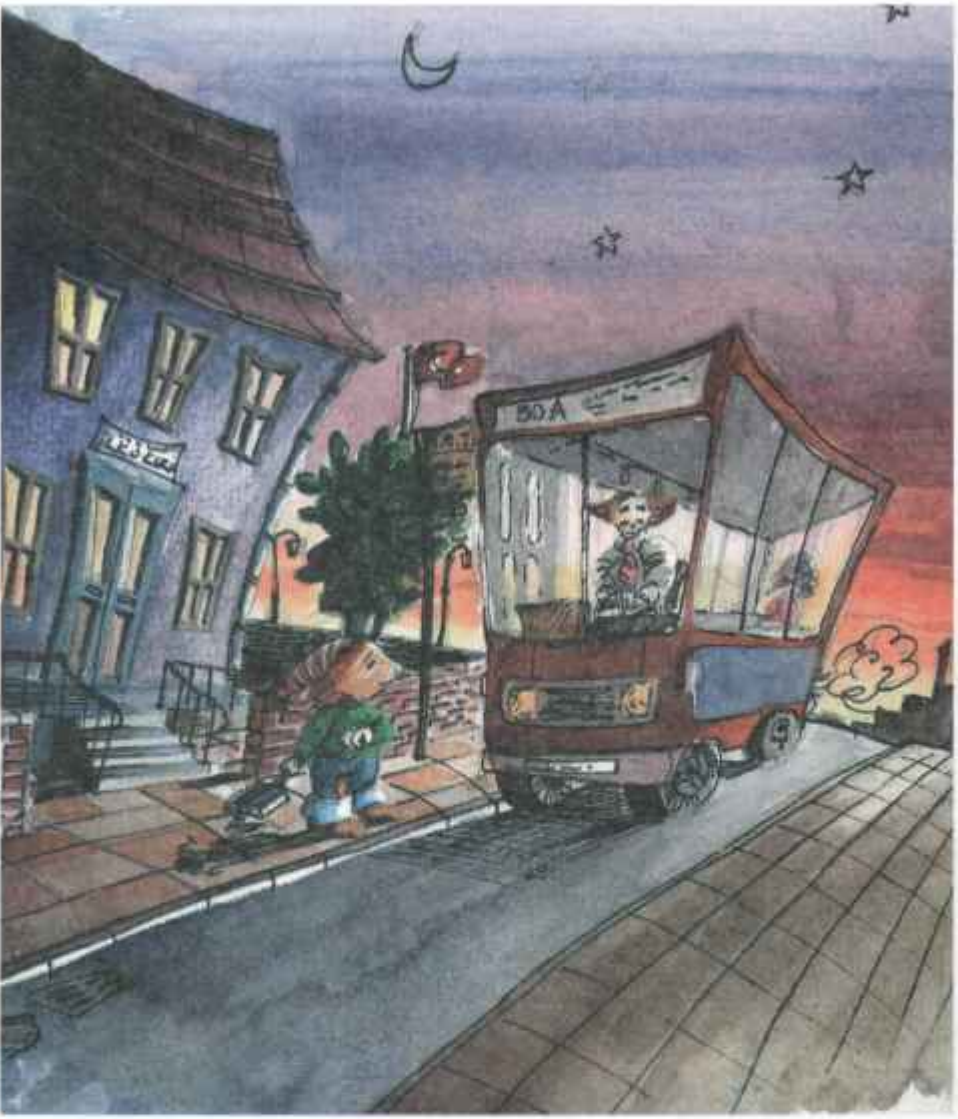
Nezihe Meriç'e

Annem sabahları saat 6'da kalkar. Önce bodrumdan tenekeyle kömür çıkarır. Sonra sobayı yakar. Sonra kahvaltıyı hazırlar. Bu sırada ben de, babam da uyuyor oluruz. Anne gündüzleri işine gider, babam da geceleri. Babam bizimle yalnız pazar günleri kahvaltı edebilir. Kahvaltıda çok hoş şeyler söyler. "Bak," der, "Arılar bal yapmış, ne güzel yiyoruz. Şu bizim tekir

kedi de börek gibi, çörek gibi bir şeyler yapsa da yesek fena mı olurdu?" Hep birlikte güleriz.

Pazar gününden başka günler annem kahvaltıdan sonra beni alır, okula götürür. Okula otobüsle gideriz. Bizim evin yanında da okul var ama, o okulda çocukları saat 3'te evlerine gönderiyorlar. Benim gittiğim okulda saat 3'ten sonra 6'ya kadar etüd saati

Resimler: Ebru Öztaylan



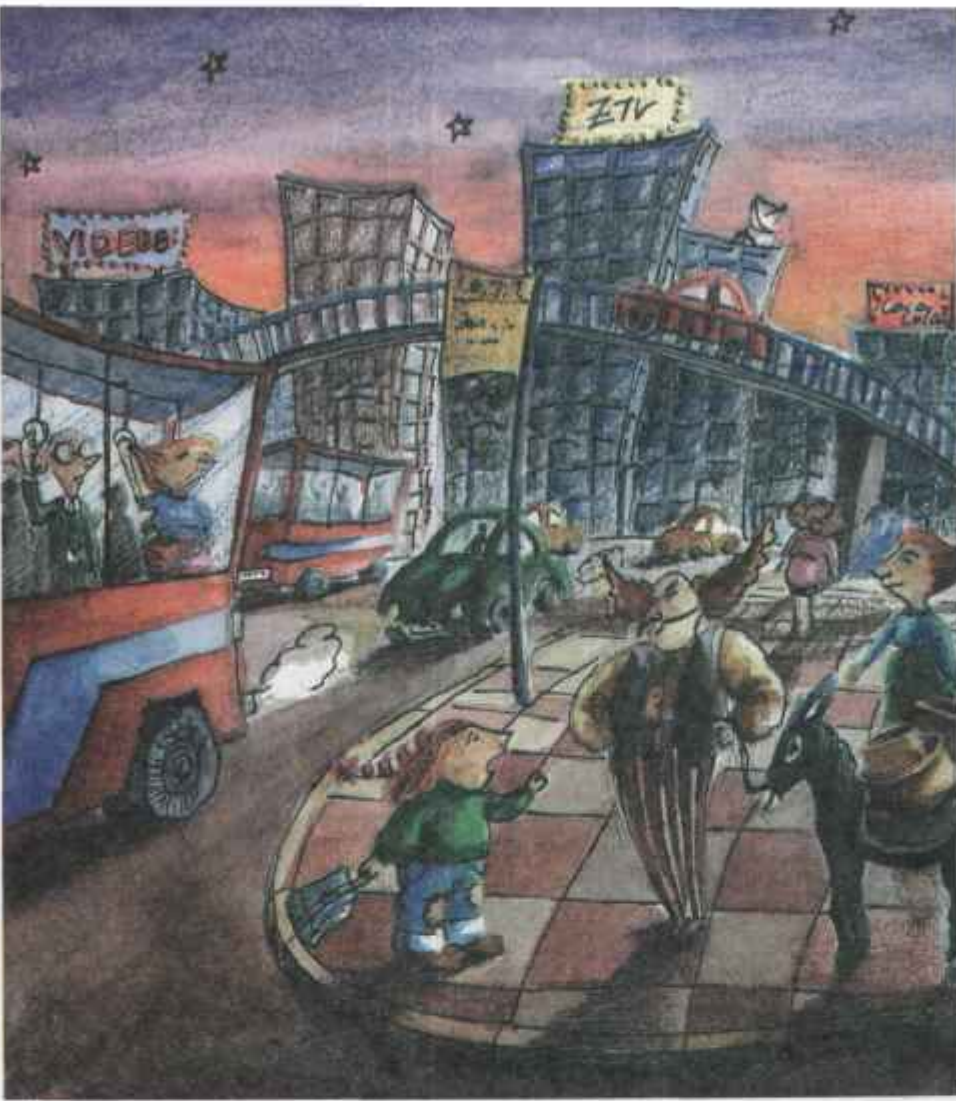
vardır. Etüd demek, yani ders çalışmak, ev ödevlerini yapmak. Öğretmenimizle bazen oyun da oynarız.

Saat 6'da annem gelip beni alır, yine otobüsle evimize geliriz.

Bir gün annem dedi ki, "Ben bugün 6'da seni almaya gelemeyeceğim. Seni Emine teyzem alacak." Ben de, peki, dedim. Saat 6'da çıkıp okulun önünde beklemeye başladım. Bekledim,

bekledim. Emine teyzem gelmedi. Benim saatim var. Okula başladığımda babam aldı. Saate bakmayı biliyorum. Biraz daha bekledim, hava kararmaya başladı. Annem diyor ki, "Öğretmenine söylemeliydin." Ben de diyorum ki, "Öğretmen bana, 'Annen gelmeden nereye gidiyorsun?' diye neden sormadı."

Otobüs durağı okulun kapısına çok



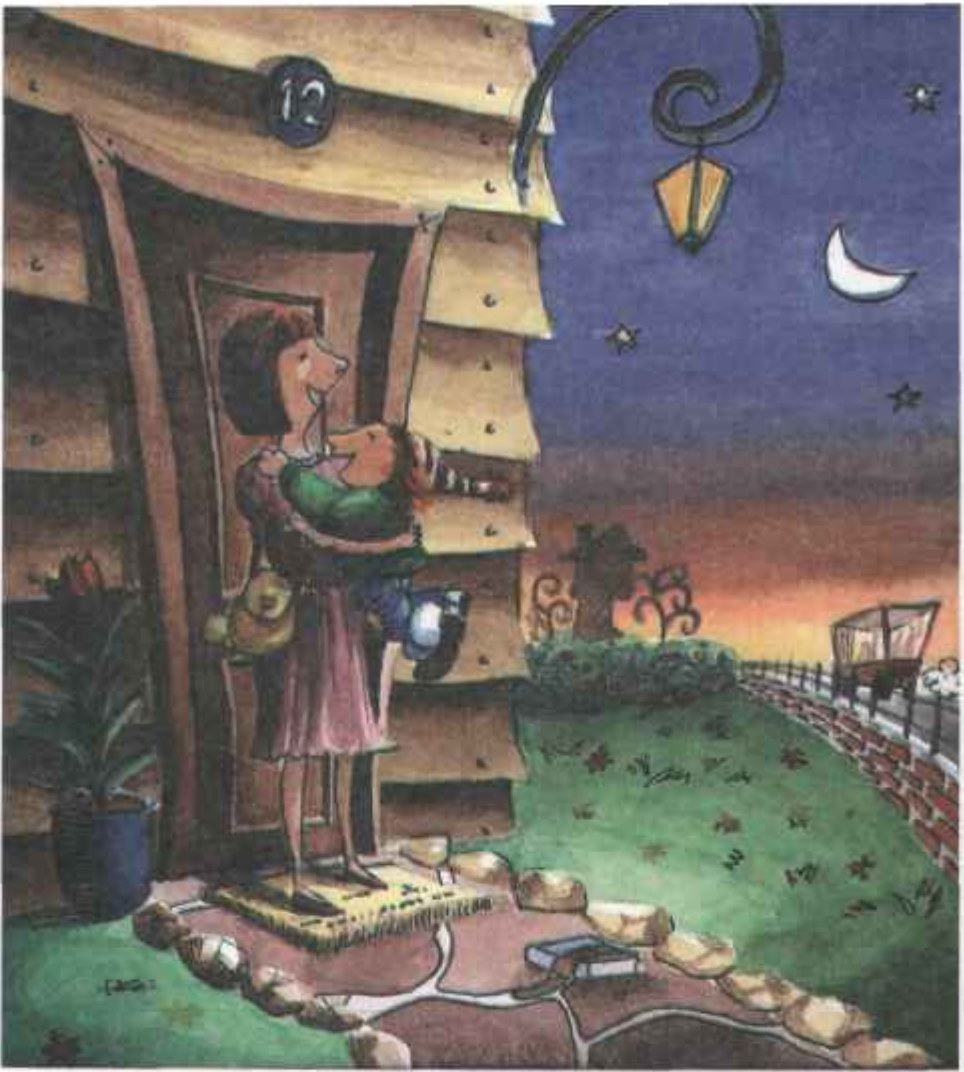
yakın. Annemle her zaman 30 numaralı otobüse biniyoruz. Bizim evin durağını biliyorum. Ben kendim gidebilirim, diye düşündüm. Başka ne yapayım?

Durağa gidip 30 numaralı otobüsü bekledim. Gelince bindim. Pencereden, durduğumuz bütün duraklara baktım. Bizimkine gelseydik inecektim. Ama gelmedik. Birdenbire değişik bir yola saptı, hızla gitmeye başladı. Çok

korktum. Yüzüm kıpkırmızı oldu. Hemen inmem gerek, yoksa çok uzaklara gideceğim, diye düşündüm. Şoför amcanın yanına koştum. "Neden Esentepe'ye gitmiyoruz?" diye sordum. "Bu 30 numaralı otobüs değil mi?"

Şoför amca, "Bu 30A," dedi. "30 değil. Şimdi hemen Zincirlikuyu'da in, geriye yürü, Esentepe'ye varırsın."

Zincirlikuyu'da indim. Bir de baktım



ki dört tane kocaman cadde. Ben bunun hangisinden gideyim? Otobüsün geldiği yoldan gidemem. Otobüs dümdüz gelmedi ki, boyuna oraya buraya saptı durdu. Nereden sapacağımı ben nereden bileyim? Çevreme baktım, bana yardım edecek birini aradım. Yardım edecek biri hemen göründü: Her zaman bizim sokaktan geçen nayloncu amca! "Nayloncu amcaaaa!" diye seslendim. Sırtında leğenler, tepsiler, su kapları,

bidonlar... "Ne var? Bidon mu alacaksın?" diye sordu. Bir yandan da yürümeye devam ediyordu. Peşinden koştum. "Bizim eve nasıl gidilir?" diye sordum. "Ben ne bileyim senin evini," dedi ve yürümeye devam etti. Daha fazla onu izlemedim. Arabalar vızır vızır geçiyordu.

Ben şimdi ne yapacağım, diye düşünürken bu kez kalaycıyı gördüm. Küçük bir arabası var. Arabayı bir eşek

çeker. Sık sık bizim evin önünden geçerler. Kalaylanacak kapıları alır, arabasına koyar. Sonra da kalaylayıp getirir. "Kalaycı amca, bizim eve nasıl gidilir?" diye sordum. Arabasını yavaşlattı. "Sen şu Esentepe'de oturanlardansın, değil mi?" dedi.

"Evet, evet, onlardanım."

"Benim eşeğime iğne batıranlardansın yani, öyle değil mi?" dedi. "Tanıdım seni. Gez gece vakti sokaklarda, gez. Adam olmaz çepişler sizi!" dedi. Sonra "Deeh!" diye bağırdı, arabasını sürdürdü gitti. Oysa eşeğine iğneyi ben batırmamıştım. Coşkun'la Seval batırmışlardı, biliyorum. Onlar kötü çocuklar. Ama bazen evde çok canım sıkılıyor. "Anne, ne olur, ben de o kötü çocuklarla oynama için sokağa çıkayım," diyorum. Annem de, "Hem kötü çocuklar diyorsun, hem de onlarla oynamak istiyorsun, bu nasıl iş?" diye soruyor. "Ama anne," diyorum, "Bak nasıl da gülüyorlar. Koşmaca da oynuyorlar. Biraz oynar gelirim."

İşte sonra da böyle oluyor. Ben şimdi evimin yolunu nasıl bulacağım? Kime soracağım? Burda böylece dursam annem beni bulamaz ki. Ağlayacak gibi sağa sola bakınırken çiçekli eteği, kahverengi hırkası, elinde naylon çantasıyla uzaktan gelmekte olan Hamide teyzeyi gördüm. Kurtulmuştum. Hamide teyze on beş günde bir anneme yardım etmeye gelir. Evi temizler, çamaşırları yıkar.

"Hamide teyze yetiş. Evin yolunu bulamıyorum!" diye bağırdım.

Hamide teyze elini omzuma koyup, "Sen ne arıyorsun burada?" dedi. "Anne

okula beni almaya gelmedi. Emine teyze de gelmedi. Ben de yanlış otobüse binmişim. Şoför amca bana, buradan eve gidebileceğimi söyledi, ama baksana kaç tane yol var. Hangisinden gideceğim?"

"Vah kuzucuğum vah," dedi Hamide teyze. İşte o zaman ben de ağlamaya başladım.

"Ağlama, gel bak, ne kadar kolay." Elimden tuttu, beni yollardan birinin karşısına getirdi. "Burdan dosdoğru yürü. Hiç sapma. Sizin durağa geleceksin. "Sizin durağı tanır mısınız?"

"Tabii, tanırım, tanımaz olur muyum? Tanımasam, hiç kendi kendime otobüse biner miydim?"

Böylece eve geldim. Ben eve geldiğimde annem de yeni gelmiş, anahtarıyla kapıyı açıyordu Başıma gelenleri anlattım. Annem, "Hemen Emine hanımı aramalı," dedi. "Acaba neden gelemedi?"

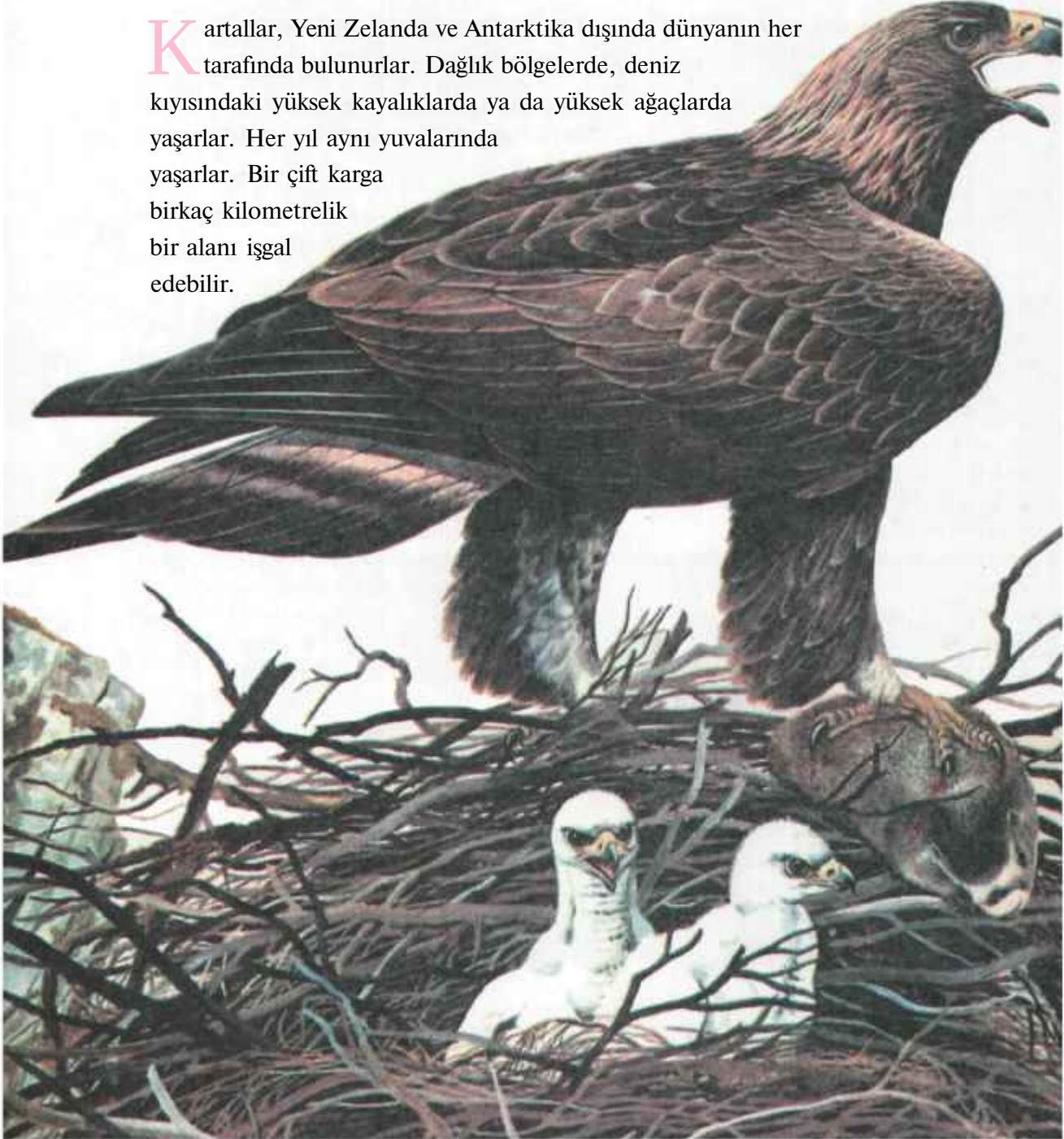
Neden mi gelememiş? Yanlış otobüse binmiş. Okulun yolunu buluncaya kadar dolaşmış durmuş. Galiba ben ondan daha becerikliyim, ya da daha şanslı. Annem onu aramaya gittiğinde eve daha yeni geliyormuş. "Öldüm ben, öldüm! Çocuğu kaybettim!" diye bağıırıyormuş.

Annem akşam yemeğini hazırlarken, "Anne çepiş ne demek?" diye sordum. Küçük keçi yavrusu demekmiş. Neyse, pek kötü bir şey değilmiş.

Yemekten sonra annem, "Artık seni almaya okula gelmeyeceğim," dedi. "Bundan sonra yanlış otobüse binmezsın. Kendi kendine okuldan gelecek kadar büyümüşsün."

Kartal

Kartallar, Yeni Zelanda ve Antarktika dışında dünyanın her tarafında bulunurlar. Dağlık bölgelerde, deniz kıyısındaki yüksek kayalıklarda ya da yüksek ağaçlarda yaşarlar. Her yıl aynı yuvalarında yaşarlar. Bir çift karga birkaç kilometrelik bir alanı işgal edebilir.



Amerika Birleşik Devletleri'nin Ohio eyaletinde bir kartal ailesinin 35 yıl boyunca aynı yuvada kaldığı belirlenmiştir. Her yıl bu yuvaya bir iki parça bir şey daha eklenmiş ve yine her yıl yuvada iki yeni yavru kartal büyütülmüştür.

Kartallar avını gökyüzünden ok gibi yere inerek güçlü pençeleriyle yakalarlar. Leş yedikleri de olur, ama genellikle taze avı yeğlerler. Kendilerinden daha ağır şeyleri kaldıramazlar. Ağır olan avlarını önce pençeleriyle ve gagalarıyla parçalara ayırarak temizlerler. Yuvalarına götürüp yavrularına sunmadan önce tavukların tüylerini yolarlar, tavşanların derilerini yüzerler ve balıkların başlarını koparırlar. Kartalların bebekleri kaçırdığına ilişkin öykülerin aslı yoktur. Asya'da kartallar avcılık için eğitilirler.

"Kuşların Kralı" olarak bilinen kartallar eski çağlardan bu yana Avrupa'da sadakat ve liderlik simgesi olarak algılanmıştır. Roma lejyonlarının simgesi kartaldı. Kartal, ilkel insanlar için de, uygar insanlar için de bir asalet ve güç simgesi olagelmıştır.

Bazı kızılderili kabileleri, *Gökgürültüsü Kuşu* adı verdikleri bir kartalın şimşek ve gökgürültülerinin nedeni olduğuna inanmışlardır. Kartal tüyünü yalnızca bir kahramanlık yaparak cesaretlerini kanıtlayanlar takabilir.

Kartallar tek eşlidir. Bütün yaşamları boyunca eş değiştirmezler. Yuvaya bıraktıkları bir ya da birkaç yumurtanın kuluçka dönemi altı-sekiz hafta sürer. Yavrular yavaş gelişir ve ancak üç ya da dört yaşına giren kartalların erişkinlere özgü tüyleri çıkar. En tipik kartal *aquila* cinsidir



Kara gün dostu...

Fatih Erdoğan

Bana birisi söyleseydi, ya da rüyamda görseydim, asla inanmazdım, diye düşünüyorum. Bir yandan da üzerime giyeceğim giysiyi belirlemeye çalışıyorum. Düz bir gömlek? Ütüsüz. Kendim ütüleyebilirim, ama annem şüphelenir. Pikniğe gideceğimi biliyor ve yiyeceklerimi hazırlayıp bir çantaya bile koydu. Ama durup dururken ütü yaparsam, soru sormaya başlar. Ütüsüz giysem? Modaymış gibi. Ütüsüz giymek moda mı? Bilmiyorum. Ünlü şarkıcıların giysileri bazen bumburuşuk oluyor, televizyonda gördüm. Onlar giyerse moda oluyor, ben giyersem, kılıksız... Gömlek olmaz.

Tişört? Piknik için daha uygun. Çizgili olanı fazla sarkık. Düz olanının eteğinde leke var. Pantolonumun içine sokarım, görülmez. Çok koşup oynarsak dışarı çıkarır mıyım? Çıkarmam. Pantolon? Kot pantolon veya bej keten... İkincisi tişörtün rengine daha uygun. Çimen lekesi olabilir ama olsun. Çorap?

Çorap çekmecesini açarken sevinçten kıkırdıyorum. Dün akşamki ruh halimle bugünkünü karşılaştırıyorum. Nasıl da mutsuzdum. Nasıl da her şey karanlık geliyordu bana. Taylan ögle teneffüsünde girmişti koluma, bahçede. "Sana kıyak bir haber," demişti. "Pikniğe onunla gidiyorum."

İçim acımişti. "Onunla" dediği kişinin kim olduğunu biliyordum çünkü. Biliyordum, ama "onun" beni çok yakından ilgilendirdiğini benden başka hiç kimse bilmiyordu. Taylan da bilmiyordu tabii. Bilmediği için de beni acıta acıta anlatıyordu:

"Kendisi teklif etti. Onunla gidersem çok mutlu olurmuş. Öyle dedi. Bunu söylerken bana güldü ve eliyle saçlarını arkaya attı, bir görsen..."

Görmeme gerek yoktu ki. Kalbimin derinden derine yanıp duran ateşini her an, gece ve gündüz, sabah ve akşam, uyurken ve uyanırken cızır cızır yakıp harlatan onun o bal rengi saçlarını savurup durması değil miydi zaten?

Anlattıklarını ballandıra ballandıra çoğaltırken, yüreğimin, bulunduğu yerden kopacakmış gibi burkulduğunu Taylan nasıl bilebilirdi?

Her şey son derste renk değiştirmişti. Taylan 'ı arka sırada en son gördüğümde yüzünden düşen bin parçaydı. Koridordan yürürken kolunu tuttum. Başını çevirip baktı. Sonra hızlı hızlı uzaklaştı. Sıra arkadaşı Özgür fısıldadı: "Ayrılmışlar!"

Az sonra onu da gördüm.

O da mutsuz görünüyordu. Servise doğru yürüyordu ve bir an göz göze geldik. Sanki bir şey düşünmüştü bana baktığı o bir iki saniyede. Bana mı öyle

gelmişti?

Bana öyle gelmediğini işte şimdi artık biliyordum.

Eve geldiğimde kafamı başka şeylere vermeye çalışmıştım. Kitaplarımdan birini karıştırmış, meyva suyu içmiş, bilgisayarımı açıp yine kapatmıştım. Ve tam yine açacakken telefon çalmıştı.

"Alo?"

O'ydu. Kalbim durabilirdi. Acaba yüzüm ne renkti o anda? Beyaz? Sarı?

"Nasılsın?"

Henüz tek kelime bile etmemiştim.

"Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum?

"Merhaba," demiştim. Sesim titremişti. "Merhaba." Bu kez oldu.

"Şey, çalışıyorum."

"Çalışıyor musun? Ne çalışıyorsun?"

"Ödev," demiştim. Bir yandan da düşünmüştüm. Ödev var mıydı? Sonra başka bir şey sormasın diye hızla eklemiştim:

"Öylesine zaman öldürüyorum."

Gülmüştü. Telefondaki sesi farklı geliyordu. Daha önce bir kez konuşmuştuk telefonda. Derslerle ilgili bir şey sormuştu.

"Ne oldu, biliyor musun?" dedi.

"Ne oldu?" dedim.

"Pikniğe gidemiyorum."

"Neden?"

"Dedem yüzünden. Gidebilecektim. Ama annemin yarın bir toplantısı çıktı ve dedemin yanında birinin kalması gerekiyor. Biliyorsun, hasta."

"Yani dedene bakacaksın."

"Öyle sayılır. Aslında bakmak gerekmiyor, çünkü kendisine bakabiliyor, ama olur ne olmaz diye yanında bulunmak gerekiyor."

Taylan'la ilgili hiçbir şey söylememişti. Ayrılmalarının nedeni pikniğe gidemiyor olması mıydı?

İşte olduğum yere çökmeme neden olan o soruyu o zaman sormuştu.

"Yarın boş musun?"

Duyduğumun doğru olup olmadığını düşünmeme bile gerek yoktu. Çok net bir soruydu. Yarın boş muydum? Yarın piknik günüydü. Taylan'la pikniğe gidecekleri gün. Ama Taylan'la ayrılmışlardı. Şimdi ise beni çağırıyordu. Gerçekten beni mi çağırıyordu? Hemen cevap vermediğimi görünce, "İşin varsa..." demişti.

"İşim yok."

"Bütün gün, ama," demişti.

Evet, piknik akşama kadardı, bunu biliyordum.

"Yalnız annemin kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum, ben seni ararım," diye eklemişti.

Bir saat sonra aramış ve, "Tamam, annem hiçbir sakınca görmediğini söyledi. Sana çok güveniyormuş," demişti. Sonra da eklemişti: "Sayende barıştık." Annesiyle arasının bozuk olduğunu bilmiyordum. İşe yaradığıma sevinmiştim. Sabah sekizde buluşmak için sözleşmiştik ve benim gözüme heyecandan ne kadar az uyku girmişti.

Mavi çoraplarımı giydim. Aslında çorabın rengi çok önemli değildi, çünkü nasıl olsa spor ayakkabılarımı giyecektim ve çorabımın rengi görülmeyecekti. Piknik çantamı elime alıp kapıdan çıktım. Annem mutfaktan, "Fazla koşup terleme," diye seslendi. "Olur," dedim.

O da benzer şeyler söylemişti:

"Gelirken rahat bir şeyler giy." Sonra da eklemişti: "Bu iyiliğini unutmayacağım."

İyilik? Onunla pikniğe gitmem iyilik miydi? Benim için harika bir şeydi. İnanılmazdı. Muhteşemdi.

Hafif sisli, ama ılık bir sabahtı. Güneşin ışıklan uzaktaki kayın ağaçlarından süzülüp yol kenarındaki tozlu arabaların üzerinden yüzüme yansıyor. Bir an durdum. Yürüdüğüm yol tam da Taylan'lanın evinin yoluydu. Ya ben ordan geçerken beni görürse? Bu saatte mi? Benim bildiğim Taylan kim bilir kaçınıcı uykusundadır. Aslında Pazartesi günü herkesle birlikte öğrenecek onun kız arkadaşıyla pikniğe giden kişinin ben olduğumu. Bozulacak. Ama bana bozulmamalı. Beni o çağırdı. Hem ayrılmışlardı.

Yolumu değiştirmeye karar verdim. Biraz uzadı, ama olsun. Piknik çantamı tutan elim ter içinde kaldı. Öteki elime aldım, avcumun içine üfledim. Egzozu bozuk bir motosiklet sabahın sessizliğini parça parça edip geçti. Taylan'ların evinin arkasından dolaştım. Taylan'ın

odası arkaya bakıyordu, ama ağaçlarla kaplı olduğu için beni uyanık olsa da göremezdi.

Az sonra onun evindeydim. Bahçe kapısının sürgüsünü açıp içeri girdim. Kapının ziline basmak üzereydim ki, kapı açıldı.

"Dedem uyanmasın," dedi.

"Günaydın, nasılsın?"

"İyiyim," dedim.

Annesi gözükte. "Hoş geldin!" dedi.

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim.

"Çok iyisin," dedi.

Kızını pikniğe götürerek iyilik ettiğimi düşünmesi incelikti, aslında benim ne kadar mutlu olduğumu bilseydi...

"Bak," dedi. "Öğleye doğru mutfak masasının üzerindeki patates yemeğini ısıtırsın. Hem sen yersin, hem de Naci dedeye bir tabak verirsin. Başka da bir şey yapmana gerek yok. Televizyonun kumandası da üstünde. Canın başka bir şey isterse buzdolabı senindir. Ben zaten saat üç civarında dönerim"

Bu sözler kulaklarımdan girip de, beynimin, giderek uğultuya dönüşen bu sesi ayırtırmaya çalışmasıyla, salonda oturmakta olduğu koltuktan kalkan Taylan'ın teşekkür dolu bakışlarla bana yaklaşması tümüyle aynı saniyelerde olup bitti.

"Kara gün dostu!" diyordu Taylan. "Sen olmasan bu pikniğe asla gidemezdik."

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan

Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

Aç Tırtıl Eric Carle

Annem ve Ben Leyla Sakpınar

Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar

Babam ve Ben Leyla Sakpınar

Dedem ve Ben Leyla Sakpınar

Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*

Anneme Neler Oluyor? Özlem

Mumcuoğlu Huban Korman

Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana

Bakıyor Fatih Erdoğan

Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih

Erdoğan

Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan

Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih

Erdoğan

Geçiyordum Ugradım Fatih Erdoğan

Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan

Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih

Erdoğan

Kuşumu Kim Kışkıışladı? Fatih

Erdoğan

Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü

Fatih Erdoğan

Korkunc Korkuluğun Korkusu Fatih

Erdoğan

Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mistik*

Hemen Şimdi, Neden Olmasın Aysel

Kartal *Attila Akdeniz*

Yağmur Yatağını Islatınca Jülide Sevim

Aysun *Yıldız Sünnetçioğlu*

Kim Korkar Gambliğomdan Nuran

Turan *Sibel Demirtaş*

Pofuduk Tembeller Ülkesinde İlda

Delimenkanoğlu *Melek Öndün*

Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne

Shepard

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A.

Milne *Shepard*

Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek

Aykul Bishku *Betili Sayın*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek

Güngör *Mustafa Delioğlu*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek

Aykul Bishku *Betül Sayın*

Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldırım Derya*

Halil'in Yeni Ayakkabıları Turan

Akingüç *İnceer*

Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran

Turan *Mehmet Koyunoğlu*

Babaannemin Öykü Sepeti Nuran

Turan *Saadet Ceylan*

Serdar'ın Rüya Kapanı Nuran Turan

Mustafa Delioğlu

Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran

Turan *Nazan Erkmén*

Nasreddin Hoca ve Serdar Nuran

Turan *Nazan Erkmén*

Kapadokya'nın Sırları Nuran Turan

Nuri Abaç

Gönül Kuşu Michal Snunit *Fatih*

Erdoğan

Atatürk ve Serdar Dolmabahçe'de

Nuran Turan *Fatih Erdoğan*

Atatürk ve Serdar Anıtkabir'de Nuran

Turan *Sunder Erdoğan*

Atatürk ve Serdar Yalova'da Nuran

Turan *Ahmet Yeşil*

Atatürk ve Serdar Pera Palas'ta Nuran

Turan *Fatih Erdoğan*

Küçük Prens Saint-Exupéry

Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak

Behiç Ak

Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel

Emine İnkaya

Penguen Tigi'nin Özlemi Melek

Güngör *Mustafa Delioğlu*

Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*

Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch

Özel Biricik Anaokulu



TOPU HEDEFE ATIN!

**Deneyimli kadrosu ve
özel Montessori Yöntemi'yle
bilinçli, özgür eğitim**

Doli Levi • Lale Hazar

**Adres: Altıntepe, Eski Bağdat Cad. No: 18 Küçükyalı İstanbul
Tel: 0216-366 16 30**